

## Faragó Sándor

(Békéscsaba, 1901... - Buenos Aires, Argentína, 1991...)

Az iskolai tanulmányai végeztével a gyógyszerészi pályára lépett. Őt is érintette az 1920. évi XXV. sz. „Numerus Clausus” törvénycikk. Ennek a következményeként csak a prágai Német Egyetemen tudott 1928-ban gyógyszerészi oklevelet szerezni. A diplomáját Budapesten sikeresen honosította. Alkalmazotti munkakörökben működött budapesti gyógyszertárakban. 1945 után az Országos Gyógyszerész Egyesület ügyvezető igazgatója és „A Gyógyszerész” c. szaklap felelős kiadója volt. Közben a „Gyógyszerészek Naptára 1947-re” kiadványt is szerkesztette Márkus Dezsővel és Somogyi Sándorral. Az államosítás után az Országos Gyógyszertári Központban újjászervezte a gyógyszerészi feladatokat. Az MGYT jogutódjaként 1951. V. 17-én megalakult a Gyógyszerész Szakcsoport, amelynek a Szervezési Bizottsága elnökévé választották. Amikor az Egészségügyi Minisztérium engedélyével 1951. VII. 1-én megindult az első szakfelügyelői tanfolyam, Ő a gyógyszerészi rendeleteket adta elő. Az Országos Gyógyszertári Központ főgyógyszerésze lett 1952. II. 1-től. Az 1956-os forradalom idején az Országos Gyógyszertári Központ Forradalmi Bizottságának elnöke volt. A Bizottság leváltotta az Egészségügyi Minisztérium Gyógyszerészeti Főosztályának vezetőjét, aki korábban nem a gyógyszerészet érdekében hozta meg a döntéseit. Ezért 1956 novemberének végén emigrációba kényszerült és Argentína fővárosában, Buenos Airesben telepedett le. Itt egy gyógyszerkészítő laboratóriumban dolgozott. Sajnos elhunytának a pontos ideje nem ismert.

### Főbb munkái:

1. A Winillin balsamról. A Gyógyszerész, 5, 13, 236-240 (1950).
2. A kábítószerkérdés. A kábítószer-rendelet magyarázata. A Gyógyszerész, 6, 4, 80-84. (1951).
3. A főgyógyszerészek hatásköre és feladatai (Győri Pállal). A Gyógyszerész, 7, 11, 92-93. (1952).
4. A gyógyszerész felelőssége. A Gyógyszerész, 7, 16, 218-219, (1952).
5. Egységes technológiai eljárások a szabványos vénymintáknál. A Gyógyszerész, 8, 3, 46-47. (1953).
6. A fiatalságé a jövő. A Gyógyszerész, 8, 6, 110-111. (1953).
7. Orvos-Gyógyszerész kapcsolat jelentősége a gyógyszerellátásunkban. Gyógyszereink, 16, 57-60. (1954).

### Irodalom:

1. Böszörményi János, Zboray Bertalan: A magyar gyógyszerészet helyzete az 1945 utáni években. Orvostörténeti Közlemények, Bp. 117-120. kötet, 69-85 (1987).
2. Bayer István: A hatósági gyógyszerészet kialakulása. VI. rész. Visszapillantás az Országos Gyógyszerészeti Intézet (OGYI) megalakulására és az Intézet első éveire (1962-1967). Gyógyszerészet, 50, 5, 292-295. (2006).